

[Bente Juncker]

løse deres problemer enten herinde eller ude omkring i kommunerne. Det vil jeg komme ind på lidt senere.

Når man hører debatten, så er det, som om Folketinget her deler sig i to lejre. Den ene lejr siger: Nu skal mødrene være derhjemme og passe deres børn, og den anden lejr siger: Nu skal mødrene endelig blive ved med at arbejde, som de har gjort i de sidste 20 år. Og de børn, der går derhjemme, har det tilsyneladende bedst, for de får ikke cola og pomfritter; det gør de åbenbart dér, hvor moderen går på arbejde.

Hvad er det for noget? Jeg tror ikke, dagligdagen er sådan ude i familierne. Jeg tror slet ikke, at tingene er skruet sammen på sådan en firkantet facon, som vi presser os op i her.

Jeg vil gerne indlede med at sige, at når der er nogle partier, der kræver flere penge til børnene, så vil jeg sige: Det koster da noget at have børn. Man må da yde en indsats for at have børn. Man må give afkald på nogle ting: måske ikke at tage på en udlandsrejse, måske ikke at få nyt tøj eller måske ikke at have en bil. Jamen jeg synes, det er ganske naturligt, at man yder nogle ofre i de år, man har børn. Man kan ikke bare komme her i en økonomisk knap tid og kræve, at nu skal børnefamilierne have dit og dat.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at stod det til mig, så fik folk med min indkomst ikke den børnefamilieydelse, som jeg lige har fået dumpende ind ad døren fra Statsskattedirektoratet. Jeg mener udmærket, at en sådan ydelse kunne indtægtsreguleres; jeg synes, det er spild af penge at sende dem til dem, der har det rimelig godt. Lad os bruge de penge til de dårligst stillede, for jeg indrømmer, at der er dårligt stillede børnefamilier.

Ministeren har opregnet 5 små sætninger, som jeg kan være fuldkommen enig i. Børn skal have en stabil og tæt kontakt med forældrene. Ja, det skal de. Hvem i alverden skulle de ellers have den tætte kontakt med? Det primære er, at børnene har tæt kontakt med deres forældre, specielt i de første leveår, og det vil jeg gerne udvide til også at gælde hele familien. Lad os dog være lidt mere sammen med de børn på en anden facon.

Børn skal kunne leve som børn. Det er vi også enige i, fru minister. Børnene skal kunne tage del i samfundslivet. Det er vi også enige i. Og børnene skal også have ansvar. Det er vi også

enige i. Endelig skal børnene kunne leve et sundt liv. Ja, det er vi også enige i. Så langt, så godt.

Jeg har valgt at trække nogle punkter frem, som jeg synes vi herinde kunne gøre noget ved, og de fordeler sig på tre områder: Det er børnefamiliernes arbejdstid, det er lidt om daginstitutionerne – selv om jeg må sige, at det har vi egentlig hørt nok om – og om ventelisterne, og til sidst lidt om det tragiske, der hedder tvangs fjernelser. Det er ting, som jeg mener der kan komme nogle initiativer om i løbet af foråret.

Når man taler om børnefamiliernes arbejdstid, deler spørgsmålet sig jo også i nogle grupper. Regeringen siger fleksibel arbejdstid. Ja, det er meget godt med fleksibel arbejdstid. Nu må børnefamilierne ikke have for meget arbejde, det kan jeg da være enig i, og kan det lade sig gøre, så er det udmærket. Men man skal passe på ikke at falde over i den groft, at man hele tiden skoser de kvinder, der har fuldtidsarbejde, for jeg vil nu hellere være en glad mor, når jeg kommer hjem, frem for halvsur, når jeg går derhjemme og ikke har noget rigtig at tage mig til. Det er et synspunkt, som vi hælder til i CD.

Så har der været talt en del om frihed uden løn til småbørnsforældre i forbindelse med nogle rettigheder. Det kan da være udmærket. Vi må bare passe på, at vi ikke gør småbørnsforældrene en bjørnetjeneste ved at lave alle mulige særforanstaltninger. Men kan vi gøre det, så synes vi også, det er fint.

Så har der været diskuteret en del om barselorloven, og jeg synes, den orlov er flot. Den er nu vedtaget i Folketinget, og den kører, og det har jo vist sig, som CD's ordfører sagde dengang, at det kun er mødrene, der vil tage den. Fædrene er stolte, når de får barnet, men når de skal sidde nede i kantinen og sige, at nu går de på orlov, så ved de jo godt, at der breder sig nogle svedne grin på nogle ansigter. Men altså ærlig talt, lad os se at få fædrene med. Det har vi ikke spor imod.

Om daginstitutionsområdet siger regeringen, at vi ønsker øget fleksibilitet. Hvad betyder det? Der står en hel masse ord i redegørelsen, som vi sådan set godt kan tilslutte os, men det største problem her er jo, hvad vi skal med vores institutioner fremover, hvordan vi får afskaffet ventelisterne. Der har været nævnt tal på 22.000, der har været nævnt 30.000, men det ligger vel et sted derimellem.